

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: J. B., státní příslušnost Čínská lidová republika
bytem K. V.
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Janem Jungem
sídlem Štěpánská 615/24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2019, č. j. MV-67498-8/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2019, č. j. MV-67498-8/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 18. 3. 2019, č. j. OAM-18047-32/ZM-2018 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů zastaveno správní řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, neboť zaniklo právo, jehož se řízení týká; prvoinstanční usnesení bylo potvrzeno.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvádí, že svůj žalobní návrh opírá o skutečnosti a fakta, že prvoinstanční orgán a následně i žalovaná rozhodly v řešené věci na základě chybného výkladu dotčených zákonných norem.
3. Dále že prvoinstanční orgán i žalovaná rozhodovali na základě vlastního uvážení, které je, vzhledem k chybnému výkladu zákonných norem, procesně i fakticky chybné.
4. Žalovaná dále navíc při svém rozhodování postupovala chybně, kdy především pečlivě nevyhodnotila řešený stav věci.
5. Žalovaná nesprávně vyhodnotila dopad jejího rozhodnutí do rodinného života žalobce.
6. Žalovaná rozhodovala v rozporu s ustálenými zákonnými zásadami, resp. též i s ustálenou judikaturou ČR.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě zejména uvedla, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční bylo vydáno v souladu s právními předpisy a konstantní správní judikaturou, v plném rozsahu na odůvodnění daných rozhodnutí odkazuje. Navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

IV.

Posouzení věci soudem

8. Vzhledem k tomu, že žalovaná souhlasila s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce se i přes výzvu soudu ve lhůtě dvou týdnů nevyjádřil, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.
9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V.

Rozhodnutí soudu

10. Soud primárně připomíná, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně

konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS; toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou.

11. Prizmatem řečeného, podstatná část žaloby neobstojí. Vždyť jak jinak nahlížet na obecné a konkrétními tvrzeními nepodložené námitky typu „*prvoinstanční orgán a následně i žalovaná rozhodly v řešené věci na základě chybného výkladu dotčených zákonných předpisů*“ Podobně vágní je tvrzení, že žalovaná „*dále navíc při svém rozhodování postupovala chybně, kdy především pečlivě nevyhodnotila řešený stav věci.*“ Žalobce nikterak nekonkretizoval, v čem je rozhodnutí nezákonné či nesprávné, v čem přesně spatřuje nedostatky jeho odůvodnění, jaké konkrétní okolnosti nebyly zkoumány, příp. jaká žalobcova práva nabytá v dobré víře byla porušena. Takto formulové námitky proto objektivně nebylo možné vypořádat.
12. Jedinou přezkoumatelnou námitkou bylo tvrzení o nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska jejich dopadu do žalobcova osobního a rodinného života, ani ona však není důvodná. V tomto případě vycházel zdejší soud z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž platí, že v případě procesního skončení věci (tj. zastavení řízení) není prostor pro zkoumání přiměřenosti takového rozhodnutí. Lze odkázat například na rozsudek ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda je správní orgán povinen v rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení, zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž vypořádal i námitku, která takovou povinnost dovozovala z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že „*v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném*

uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“

13. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

14. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 23. 3. 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu